

Интернационална школа на Златния Розенкойц Запознаване с Учението и Пътя на Златния Розенкойц Тема № 1 ИСТИНСКИЯТ СМИСЪЛ НА ЖИВОТА

За всички хора на Земята има нещо, което е по-важно от всяко друго знание, а именно да познаят **истинския смисъл на живота**.

Всички жизнени изяви на Земята носят печата на времето: всички форми на живот имат своето начало (раждане), живеят своя живот и достигат върха на своето развитие (разцвет), след което накрая неизбежно стигат до своя естествен край (упадък и умирање).

Колелото на раждането и смъртта се върти без прекъсване.

Вследствие на това възниква въпросът: **Защо живеем?** Има ли изобщо този живот някакъв по-дълбок смисъл?

Още при раждането си носим в себе си зародиша на смъртта.

Тогава за какво служи този живот? Каква мисия трябва да изпълним?

Целта на живота крие ли се в хуманистичната, социологичната, идеалистичната или икономическата сфера?

Или целта е да се придобие имущество, да се постигне добро обществено положение или да се съхрани човешкият род чрез раждането на деца?

Всичко това не може да бъде истинският смисъл на живота!

В края на краищата **всички подобни постижения са преходни и нямат вечна стойност**. Идва момент, в който ги губим.

И все пак философите от всички времена казват:

„Щом съществува живот, който е временен, преходен, трябва да съществува и **Вечен живот, Вечност**.

Но къде можем да намерим тази Вечност?“

Медицинската наука е установила, че първите признаци на стареене и износване при детето се проявяват още в тялото на майката. Това логично трябва да ни подсказва, че като форма на съществуване животът в този свят няма вечна стойност, не е вечен.

Къде тогава трябва да търсим този принцип на Вечността?

Един живот е по-дълъг, друг – по-кратък. Един живот преминава в разкош, друг – в бедност; един човек е жизнен и здрав, друг – болнав и слаб.

И все пак целта на живота, задачата на живота трябва да бъде една и съща за всички хора. Нещо повече: тази цел на живота трябва да бъде постижима за всички хора – както за здравите и жизнените, така и за слабите и крехките!

Духовната школа на Златния Розенкройц се опитва да разясни на всички търсещи как може да се осъществи това.

За учениците на Духовната школа на Златния Розенкройц целта на живота със сигурност не е смъртта. Школата се обръща към онези, които все още не са открили истинския смисъл на живота, които се чувстват преследвани и вътрешно обезпокоени, но въпреки това пазят надеждата, че някъде ще успеят да намерят **онова Единствено нещо, което се изплъзва от хватката на времето и не се подчинява на него, Единствено необходимото.**

Но обърнете внимание как хората се опитват по всевъзможни начини да проникнат в същността на живота, за да му придадат смисъл за себе си и за всички.

Колко трагично е, че всички тези добронамерени опити се развиват в границите на времето и пространството, докато **ценностите на Вечността трябва да се търсят именно извън времето и пространството.**

Много хора се надяват на пълноценно съществуване **след смъртта, но не знаят, че чрез смъртта човекът губи инструмента си за изява и вече не може да се изявява, да действа.** Той може да действа в материалния живот единствено чрез материалното си тяло, и затова **трябва да се възползва от времето между раждането и смъртта, за да познае Вечността.** Ако не го направи приживе, не би могъл да го направи след смъртта!

Когато човек търси истинския смисъл на живота и се опитва да проникне в целта на живота, с това той доказва, че **в него присъства нещо, което не е подчинено нито на смъртта, нито на времето, което обаче е латентно.**

Този Принцип на Вечността не може да бъде обяснен с тази преходна природа и не е осезаем, т.е. не можем да го възприемем с нашите обичайни сетива.

Розенкройцерите го наричат „**Розата**“, знаейки много добре, че всяко сравнение с понятие от този преходен свят е само относително.

Този Принцип на Вечността, тази Роза, има и други имена: „Атомът на Духовната искра“, „Праатом“ (първообразен атом), „Пъпката на Розата“, „Иисусовото семе“, „Скъпоценната перла“ и „Скъпоценният камък в лотосовия цвят“.

Всички тези наименования са само **обозначения, описания, символи, чиято цел е да представят символично нещо, което не е от тази природа, но които все пак да ни дадат някаква представа и разбиране за него чрез термини, заимствани от земното, преходното**. Нямаме на разположение други възможности за представяне на нещо, което е непредставимо за нашите възможности. На практика е невъзможно в нашия преходен свят да намерим по-конкретни обозначения за вечното, за това, което не е от времето. Това е смисълът и на всички **притчи**.

Но не се ли крие вече в символа на „Златната роза“ – на **пъпката на Розата, която, разтваряйки се първо е бяла, после червена и накрая златиста** – една сила, която едва ли може да бъде описана по-добре с помощта на времево-пространствени средства.

Всеки човек през живота си се стреми да заеме определено място, за да намери за себе си часове на щастие и удовлетворение. За тази цел светът му предлага **много красота** – от полезни и необходими неща до по-абстрактни като изкуството, символиката, музиката, красотата на природата и т.н. И все пак, при откриването на тези ценности и красоти, човек ще трябва отново и отново да констатира, **че един ден блясъкът им избледнява**. При по-внимателно вглеждане всичко, което сме изградили около себе си и продължаваме да изграждаме, постоянно губи от силата си и **в крайна сметка се разпада или един ден бива изхвърлено като непотребно**.

Който изследва тези неща внимателно, ще разбере, че по този начин никога не може да се стигне до задоволителен резултат.

Не ни остава нищо друго, освен да продължим да търсим.

Така стигаме до науката, която насочва вниманието ни към прекрасните структури на девствената природа – от градината пълна с цветя до много правилната подредба на атомите, йоните или молекулите в кристалите – триизмерно повтарящата се структура, наречена кристална решетка.

Все по-величествени и красиви форми и цветове се очертават пред изумения ни поглед и постепенно се формира нова представа за красота, за която приемаме, че е вечна. Вглеждаме се и в безкрайните простори на макрокосмоса, където величественото звездно небе предлага могъща картина на превъзходна красота. Прониквайки в тази безкрайност, отново стигаме до откритието, че в тези проявления търсим Вечността, или това, което човечеството нарича Бог.

Търсим среща с Бога и вярваме, че сме близо до Него, когато се разхождаме сред прекрасната природа, разглеждаме произведенията на изкуството или преживяваме така наречената религия в огромни църкви и несравнимо красиви катедрали, или дори си мислим, че можем да видим Бога там.

Но това са само спирки по житейския път на човека. Защото когато разгледаме по-отблизо красотите, които сме открили, виждаме, че и те са преходни и не могат да ни обяснят Божественото същество. Преходното не може да ни доведе до непреходното, до Бога.

Постепенно започваме да си **създаваме представа за това какво би могъл да бъде Бог**. Може би Той се изявява в човека. Може би това, което разбираме под „Бог“ – например като принцип на вечния живот – намира израз в голямата човешка общност.

Човечеството обаче проявява в начина си на живот и взаимоотношенията си житейски принципи, които определено не могат да се нарекат божествени. Ако човек наистина представляваше вечен божествен жизнен принцип, ако беше първоначалния роден по Божи образ и подобие човек, тогава всички убийства и нанасяне на телесни вреди, би трябвало да му бъдат чужди.

Така ние **се дистанцираме от човечеството и продължаваме да търсим в тишината на природата**. Чудното устройство на космоса, неизмеримите размери на макрокосмоса ни дават някаква представа за божественото и ни подсказват, че **само Всемогъща Сила може да е способна да поддържа тази вселена с нейните милиарди галактики; това може да бъде само Бог, разсъждаваме ние.**

Въпреки това звездите се раждат и угасват. Цели галактики с неизвестни и невъобразими размери възникват и изчезват. Откриваме, че при по-внимателно разглеждане тази картина, на пръв поглед излъчваща пълно спокойствие, изобщо не е спокойна структура, а точно както нашият малък свят и тя се управлява от закона на раждането и смъртта, само че в сравнително по-големи размери. Но безспорно и тя е преходна.

И така, продължаваме да търсим. Опитваме се чрез мисленето и логиката да стигнем до по-висши прозрения. Стигаме до извода, до аксиомата на всяко природонаучно изследване, че съществуват Универсални закони, които управляват всичко в тази природа – едни и същи природни закони, които важат навсякъде във Вселената и следователно трябва да са неизменни. Тук смятаме, че най-накрая сме се сдобили с нещо вечно и сме открили божественото.

Въпреки това физиците са установили, че, например, че Слънцето в миналото е било много по-горещо, отколкото сега. Също така, че **физичните състояния на Вселената зависят от възрастта на различните звездни групи и се променят с времето.**

При това трябва отново да констатираме, че **и в това безкрайно пространство нищо не е вечно – възникване, промяна и изчезване важат също и тук.**

Когато сме търсили божествения принцип навсякъде извън нас и не сме го намерили, **насочваме погледа си навътре, към собственото си същество и започваме да търсим вътре в себе си.** Тогава чуваме за безсмъртната душа на човека и се опитваме да получим яснота относно най-съкровения ни вътрешен аз. Изследваме емоционалния си живот и се опитваме, в рамките на ограниченията на въображението ни, **да разширим своето съзнание и да открием в душата си онова, което досега напразно сме търсили извън нас.**

С логични, философски мисли можем да се потопим в една превъзходна, безметежна атмосфера, в катедрала, изпълнена със свещени мисли, и **при това изживяване да си въобразим, че най-накрая сме постигнали целта си.**

В църквите чуваме, че при смъртта тленното тяло остава в земята, а безсмъртната душа се възвисява. **Ако следваме тази мисъл, е логично да приемем, че тази душа, вече освободена от тялото, ще намери Бога в отвъдното, да, дори че там вече я очакват.**

Чуваме, че там душата бива „съдена“ за живота си, прекаран на Земята, и в зависимост от резултата от тази присъда душата бива допусната в рая или изгонена в ада.

Дали Бог обитава в този отвъден свят (огледалната сфера) и дали ще Го срещнем точно там? Духовната школа на Златния Розенкройц ни учи, че душата, за която става дума тук и която след смъртта преминава в отвъдния свят, също е преходна и се изправя пред силови еонни структури, които са също толкова преходни.

С други думи: целият този отвъден свят е преходен. От тази душа с течение на времето не остава нищо, абсолютно нищо. Тя постепенно се разпада на своите етерни компоненти и се разтваря в космическото пространство. Следователно **Божественото не може да бъде намерено също и там.** Истинското удовлетворение от живота не може да се намери и там.

Имайки предвид тези многобройни разсъждения, които, между другото, по никакъв начин не могат да претендират за изчерпателност, **в даден момент пред нас възниква много сериозният въпрос: Дали Бог изобщо съществува и дали Вечността наистина може да бъде намерена.**

Мнозина се съмняват и се отказват, защото вече не знаят къде да търсят. Други обаче, както и вие сега, чуват за Розата и Кръста, че **Духовната школа на Златния Розенкройц иска да разкрие истинския смисъл на живота – живот без смърт и преходност.** Те научават, че ние не сме просто малки ядра на съзнание, случайно разпръснати в космоса върху едно от най-малките небесни тела, а че **в основата на нашето съществуване лежи по-дълбок смисъл, който трябва да бъде изпълнен според плана.**

Ясно е, че след като беше очертана картината на пътищата, които не водят към целта, това обяснение на смисъла на живота, което Школата на Розата и Кръста се опитва да даде, не е лесно да се направи.

Търсещият със сигурност ще очаква конкретни доказателства, но ще трябва също така да осъзнае, че **за придобиване на разбиране и прозрение не е достатъчно само по-нататъшно и по-обширно изучаване на тази материя, а е необходим водач по истинския път към Живота.**

Ние, хората на днешното време, сме толкова тясно свързани с нещата от този свят, че не можем да се откъснем от тях със собствени сили. Дори и когато разберем плана. Духовната школа на Златния Розенкройц се е подготвила за тази помощ и е в състояние да поеме тази задача, **но само ако хората ѝ се доверят.**

Всичко, за което стана въпрос тук, **може да разбере само този, който наистина търси истинския смисъл на живота и вече е натрупал толкова много негативен опит, че е стигнал до задънена улица.**

При това в никакъв случай **не става въпрос за преживявания от медиумичен характер**, каквито например се практикуват в повече или по-малко езотерично насочени кръгове (окултисти, спиритисти и др.).

От изложеното по-горе става ясно, че **пътят към Вечността не може да бъде изминат със средства и с помощта на тази природа, такава, каквата я познава съвременната наука.**

За това е необходима напълно нова способност, която не може да бъде обяснена чрез нашата земна природа.

Всеки човек притежава тази способност като зачатъчен принцип, като атом в себе си. Както вече беше споменато, в Духовната школа този принцип се нарича „Пъпката на Розата“.

Този скрит потенциал трябва да се изяви. Пъпката трябва да разцъфне в Роза. Това е условието за поемането по Пътя на завръщане в бащиния Божи дом.

Какво точно трябва да се разбира под това, може да се разбере по време на нашите служби в общността на „Златния Розенкройц“.

Макар за мнозина пътят, по който е поела Духовната школа на Розата и Кръста, да изглежда мистичен, акцентът трябва да се постави върху неговия реалистичен характер.

Ако обаче човек все още очаква спасение от съкровищата на този свят, ако смята красотата на природата за най-висшето благо, ако вярва, че все още може да намери вечните ценности в този свят, той няма да пожелае да установи трайна връзка с Духовната школа.

Такъв човек няма въпроси в тази насока и може би дори ще сметне подобно търсене за безсмислено или излишно. **И това е пълното право на всеки.**

Който обаче има въпроси, които надхвърлят преходното, който е открил, че **трябва да разкрие „вечното в себе си“, за да преодолее този свят на ограниченията**, ще намери ценни насоки при изследването на следващите ни теми.

От цялото си сърце се надяваме това да е така и за вас.